

Arrest

nr. 301 497 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 november 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse oom.

Op 8 mei 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2022 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn oom, de genaamde S.O. (NN. [...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: Ais andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van diezelfde wet bepaalt dat: § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Ter staving van de bovenstaande voorwaarden krachtens artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet legt betrokkene volgende documenten voor

- Verklaring van lidmaatschap van De Voorzorg op naam van referentiepersoon dd. 6.12.2021
- Attestation d'assurance dd. 02.02.2023 op naam van betrokkene
- Verklaring van lidmaatschap van Solidaris dd. 02.02.2023 op naam van S.A.
- Documenten van Hesfinance dd. 15.11.2022 betreffende perioderapportage van het eerste t.e.m. derde kwartaal van de zelfstandige activiteit te Nederland van de referentiepersoon
- internationaal reispaspoort van betrokkene (MV9610878) afgeleverd op 10.05.2022 op het consulaat van Marokko te Antwerpen
- Attest van Agence Nationale de la Conservation Foncière du cadastre et de la Cartographie Het is af te leiden dat dit attest betrekking heeft op betrokkene (i.e. geïdentificeerd aan de hand van zijn persoonlijk nationaal nummer van Marokko F565038). Echter is het attest niet vertaald naar één van de drie landstalen (Frans, Duits, Nederlands) of het Engels waardoor we geen kennis kunnen nemen van de inhoud van het attest. Het kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de vereiste voorwaarden krachtens artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.
- certificat de residence n°841 op naam van de vader van betrokkene S.N. dd. 10.06.2022 waarbij het dorps hoofd van de 5de administratieve regio van de stad Oujda stelt dat de vader op het volgend adres verblijft voor meer dan 6 maanden: [...] Oujda
- Getuigenis van de vader van betrokkene, S.N., dd. 14.06.2022 waarin hij stelt dat hij de vader is van S.M. en S.A. en dat hij de broer is van S.O. Deze verklaring wordt gestaafd door de geboorteaktes van betrokkene, de vader van betrokkene en de oom van betrokkene. Tevens vermeldt de vader op zijn getuigenis dat S.M., S.A. en S.O. op het adres '[...]' 66 Oujda' gedomicilieerd zijn
- attestation de lien de parente n°02/2022 dd. 03.06.2022 waarin wordt gesteld dat S.N. de vader is van S.A. ([...]01.1996 te Oujda)
- attestation de lien de parente n°03/2022 dd. 03.06.2022 waarin wordt gesteld dat S.N. de vader is van S.M. ([...]05.1990 te Oujda)
- attestation de lien de parente n°06/2022 dd. 03.06.2022 waarin wordt gesteld dat S.N. de broer is van S.O. ([...]11.1979 te Oujda)
- attestation de lien de parente n°05/2022 dd. 03.06.2022 waarin wordt gesteld dat S.O. de oom is van S.A. ([...]01.1996 te Oujda)
- attestation de lien de parente n° 04/2022 dd. 03.06.2022 waarin wordt gesteld dat S.O. de oom is van S.M. ([...]05.1990 te Oujda)

- Familieboekje van S.N. met gegevens over zijn kinderen
- Familieboekje van S.L. (de grootvader van betrokkene) en de gegevens over zijn kinderen
- Getuigenis van S.N. dd. 24.10.2022 waarin hij stelt dat S.M. en S.A. zijn zonen zijn, dat S.O. zijn broer is en dat S.A. en S.M. de neven zijn van S.O.
- rekeninguittreksels ING van de referentiepersoon S.O. in de période 28.01.2020 - 18.05.2022 met overschrijvingen naar A.S.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon sinds juni 2021 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene daarentegen heeft zich pas voor het eerst officieel aangemeld bij de Belgische autoriteiten op 16.11.2022 in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging. Uit het dossier blijkt echter tevens dat er reeds een eerste treffen van betrokkene in België terug te vinden is op 10.05.2022 bij de afgifte van zijn huidig geldig paspoort. Er dient dus te worden vastgesteld dat referentiepersoon al enige tijd gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer zonder de aanwezigheid van betrokkene.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander1 familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger al enige tijd gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer zonder de aanwezigheid van betrokkene. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe ziet België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient er te worden vastgesteld dat de attesten aangaande eenzelfde domicilieadres worden geleverd voor de vader van betrokkene en de oom van betrokkene (de referentiepersoon). Een officieel attest van de Marokkaanse autoriteiten gaande over het domicilieadres van betrokkene ontbreekt bij huidige aanvraag. Met betrekking tot het domicilieadres van betrokkene wordt er een getuigenis van zijn vader voorgelegd. Bij gebrek aan een officieel, objectief document van de Marokkaanse autoriteiten kan het gesolliciteerd karakter van de getuigenis niet worden uitgesloten. Enkel voor zover een getuigenis of verklaring steun vindt in verifieerbare bewijzen kan een verklaring aanvaard worden.

Voor zover echter moet aangenomen worden dat de getuigenis van de vader van betrokkene waarachtig is, en dat dus moet blijken dat betrokkene en zijn Nederlandse oom allen gedomicilieerd zijn in Marokko op het adres [...] te Oujda' is het niet duidelijk voor onze dienst wanneer zij beiden Marokko verlieten (cfr. gebrek aan het vorige paspoort van betrokkene met diens in- en uitreisstempels), hoelang zij dan wel op hetzelfde adres verbleven en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover de documenten opnieuw dienen aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.06.2021 in België verblijft. Betrokkene verblijft sedert 16.11.2022 officieel in België, doch is het redelijk te stellen dat uit de afgifte van het paspoort op 10.05.2022 op het Consulaat van Marokko te

Antwerpen blijkt dat hij reeds langer in de Schengenzone verblijft. Een eventuele samenwoning in Marokko, al dan niet op hetzelfde adres, is dan ook onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoend werd aangetoond. Betrokkene legt daartoe enerzijds een document voor van het kadaster van Marokko. Het enige wat af te leiden is uit het document is dat het betrekking heeft op betrokkene; de overige inhoud van het document is niet te achterhalen wegens een gebrek aan een vertaling naar één van de drie landstalen of het Engels. Vermoedelijk wenst betrokkene met het document zijn (on)vermogen aan te halen van in Marokko. Gelet de genoemde bevinding kan het echter niet aanvaard worden en is bijgevolg het onvermogen van betrokkene van in land van herkomst onvoldoende aangetoond.

Anderzijds legt betrokkene in het kader van het ten laste zijn van de referentiepersoon geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar zijn broer S.A. voor. Gezien deze overschrijvingen niet ten gunste kwamen van betrokkene kunnen deze op hun beurt ook niet aanvaard worden bij de beoordeling van de vermeende afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Kortom, uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was en financieel en/of materieel ondersteund werd door de referentiepersoon direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Geen van de overige voorgelegde documenten doen afbreuk aan de genoemde vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980, legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van een bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het précaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“WAT BETREFT DE WEIGERING VAN VERBLIJF

EERSTE MIDDEL:

Schending van art. 47/1, 2°, artikel 47/3, §2, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 3.2.a van Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Schending van artikel 52, §4, 5de lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen.

Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Artikel 3.2.a van Richtlijn 2004/38 bepaalt als begunstigde ‘andere familieleden, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet.

Artikel 47/1, 2° vreemdelingenwet stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Artikel 47/3, §2 bepaalt dat vermelde familieleden moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

De andere familieleden kunnen bijgevolg op twee onderscheiden wettelijke grondslagen om het recht op gezinshereniging verzoeken: wanneer zij in het land van herkomst ten laste zijn van de Unieburger, en wanneer zij inwonen bij de burger van de Unie.

De rechtspraak is in deze gevestigd door het Hof van Justitie EU (HvJ) met de arresten: Yunying Jia van 9 januari 2007, C-1/05; Rahman van 5 September 2012, C-83/11; Reyes van 16 januari 2014, C- 423/12) en onder meer door het arrest Raad van State (13 december 2016, n° 236.753).

Verzoeker zal op basis van deze rechtspraak de bestreden beslissing bediscussiëren.

Verzoeker stelt dat hij met de door hem ingediende documenten aangetoond heeft dat hij deel uitmaakt van het gezin en/of ten laste is, en dat deze documenten beantwoorden aan de vereisten gesteld door artikel 47/3, §2 vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft 18 documenten neergelegd die het deel uitmaken van het gezin en/of ten laste zijn, aantonen.

Eerste onderdeel,

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd. De beslissing is wat de motivering betreft onjuist, kennelijk onredelijk en onzorgvuldig. De beslissing houdt geen rekening met diverse door verzoeker ingediende documenten

De beslissing schendt de vereiste van afdoende, zorgvuldige en redelijke motivering.

De bestreden beslissing overweegt op pagina 3 dat het ten laste zijn niet afdoende is aangetoond.

‘Betrokkene legt daartoe enerzijds een document voor van het kadaster van Marokko. Het enige wat af te leiden is uit het document is dat het betrekking heeft op betrokkene; de overige inhoud van het document is niet te achterhalen wegens een gebrek aan vertaling naar één van de drie landstalen of het Engels. Vermoedelijk wenst betrokkene met het document zijn (on)vermogen aan te halen in Marokko. Gelet de genoemde bevinding kan het echter niet aanvaard worden en is bijgevolg het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst onvoldoende aangetoond.

Anderzijds legt betrokkene in het kader van het ten laste zijn van de referentiepersoon geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar zijn broer S.A. voor. Gezien deze overschrijvingen niet ten gunste kwamen van betrokkene kunnen deze op hun beurt ook niet aanvaard worden bij de beoordeling van de vermeende afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Kortom, uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was en financieel en/of materieel ondersteund werd door de referentiepersoon direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.'

Verzoeker heeft een aanvraag gedaan bij het loket DVZ Antwerpen op 25.7.2022 (zie stuk). Bij die aanvraag waren diverse stukken gevoegd; onder deze stukken: attestgeeneigendomFR; attestnonpropriétéArabisch. Het ging dus om het attest van geen eigendom in het Arabisch, maar ook de Franse vertaling was gevoegd. De stelling van de bestreden beslissing dat met het stuk geen rekening kan worden gehouden omdat het niet vertaald is naar een landstaal, is onjuist. De motivering faalt op dat punt.

Verzoeker heeft met een e-mail van zijn advocaat dd. 29 augustus 2022 aan DVZ Antwerpen in bijlage bewijzen van stortingen door de referentiepersoon aan de aanvrager overgemaakt. Het gaat om stortingen aan verzoeker en niet aan zijn broer. De stelling van de bestreden beslissing dat er geen bewijs van stortingen van de referentiepersoon aan verzoeker voorligt, faalt.

Verzoeker heeft in het kader van het aantonen van zijn onvermogen in Marokko met de aanvraag van 25.7.2022 ook een attest geen inkomen en een attest non emploi, voorgelegd. Deze twee documenten worden niet betrokken in de beoordeling van het ten laste zijn door de bestreden beslissing.

In casu zijn vier ingediende stukken (vertaling geen eigendom; bewijzen stortingen; attest geen inkomen; attest non emploi) niet beoordeeld in het kader van het ten laste zijn.

Alle door verzoeker ingediende stukken dienen bij de beoordeling betrokken te worden.

De rechtspraak aanvaardt dat het niet in overweging nemen van stukken tot nietigverklaring leidt en specifiek ook dat met het overmaken van geld rekening dient gehouden te worden:

'Quant aux envois d'argent de l'ouvrant en droit à la partie requérante au pays d'origine, le Conseil constate à l'instar de la partie requérante que la partie défenderesse a omis de prendre en considération un envoi en 2016 et un envoi en 2017, que dès lors, indépendamment de la pertinence ou non du développement relatif au niveau de vie au pays d'origine, le Conseil estime que la motivation n'est pas suffisante.' (Arrêt CCE n° 270 774 van 31 maart 2022 inzake El. M. t. Etat Belge).

Vertaling:

'Wat betreft de geldstortingen door de referentiepersoon naar het land van herkomst, stelt de Raad ten voordele van de verzoekende partij vast dat verwerende partij nagelaten heeft een storting in 2016 en een storting in 2017 in overweging te nemen, met als gevolg dat, te buiten gelaten het pertinent karakter van de discussie over het levensniveau in het land van herkomst, de Raad van mening is dat de motivering niet afdoende is.'

De beslissing schendt op die wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 47/1, 2° en artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

Wat betreft het motief dat verzoeker geen vergemakkelijkte toegang hoeft te krijgen

De bestreden beslissing stelt in alinea 2 van pagina 2 dat verzoeker geen vergemakkelijkte toegang dient te krijgen om de 'eenheid van de familie' van de referentiepersoon te vrijwaren, omdat de referentiepersoon al enige tijd gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer.

Dit motief gaat niet op. Het ten laste zijn kan ontstaan op het ogenblik dat de referentiepersoon reeds enige tijd gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Er is geen enkele wettelijke grondslag om hieraan een periode te koppelen van het gebruik maken van het vrij verkeer door de referentiepersoon.

De vaststaande rechtspraak van uw Raad verwerpt dit motief van de bestreden beslissing.

Derde onderdeel,

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin.

Verzoeker heeft onder meer met de aanvraag van 25.7.2022 negen attesten overgemaakt waaruit blijkt dat hij gezin gevormd heeft met de referentiepersoon in Marokko. Er is de getuigenis van de vader van verzoeker, die bevestigt dat er samenwoning was op het adres [...] te Oudja.

De bestreden beslissing stelt dat een officieel attest van de Marokkaanse autoriteiten over het domicilieadres van betrokkene zou ontbreken. Uit de neergelegde stukken (familieboekjes, certificaat de résidence) is zonder discussie af te leiden dat de referentiepersoon en de vader van verzoeker, broers zijn, dat deze steeds op hetzelfde adres hebben gewoond en dat verzoeker die geboren is in 1990, gezien hij een kind was, ook op het adres van zijn vader en van zijn oom (referentiepersoon) gewoond heeft.

De bestreden beslissing aanvaardt dat de vermelde stukken als waarachtig kunnen beschouwd worden. Verder heeft verzoeker het recht om dit gegeven met elk passend middel (o.a. verklaring vader verzoeker) te bewijzen conform artikel 74/3 vreemdelingenwet.

De essentiële motivering van de bestreden beslissing op dit punt is dat de samenwoning onvoldoende recent zou zijn. Er wordt ook gesteld dat de referentiepersoon sedert 16.6.2021 in België verblijft en dat verzoeker de aanvraag pas gedaan heeft op 16.11.2022, terwijl het paspoort afgeleverd te Antwerpen dateert van 10.5.2022.

Vooreerst wordt [erop] gewezen dat verzoeker begin mei 2022 naar België is gekomen en op 10 mei 2022 op het Consulaat van Marokko in Antwerpen een aanvraag heeft gedaan voor het bekomen van een nieuw paspoort. Het bijgevoegde attest dd. 25.5.2023 van het Consulaat van Marokko in Antwerpen bevestigt dat verzoeker zich op 10.5.2022 heeft aangeboden voor de aanvraag van een paspoort en dat hij deze verkregen heeft en is komen ophalen op 4.7.2022. Verzoeker heeft dan op 25 juli 2022 via het loket DVZ Antwerpen een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan en hij kreeg van DVZ Antwerpen slechts (corona en achterstand DVZ Antwerpen) een afspraak op 16 november 2022 om de aanvraag formeel in te dienen (zie stukken).

Tussen de komst naar België en de aanvraag verliepen er bijgevolg slechts 2,5 maanden wat te maken had met de tijd nodig om het paspoort te bekomen via het consulaat in Antwerpen.

Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer stelt in artikel 3.2.a als enige voorwaarde voor de andere familieleden dat die in het land van herkomst inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet.

Artikel 47/3 §2 vreemdelingenwet stelt als enige voorwaarde dat zij deel uitmaken van het gezin.

Verzoeker is geboren op 25.1.1990; de referentiepersoon is in maart 2009 naar Nederland gekomen; verzoeker en de referentiepersoon hebben ruim 19 jaar effectief gezin gevormd op vermeld adres in Marokko.

Nergens in vermelde wetgevingen is de voorwaarde gesteld dat dit 'voldoende recent' zou moeten zijn. De beslissing voegt een voorwaarde toe die niet in de wet staat.

Het is dan ook niet betwistbaar dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij lange tijd op hetzelfde adres in Marokko gewoond hebben. Deze autonome mogelijkheid is vervuld.

Artikel 47/1,2° en artikel 47/3, §2 vreemdelingenwet zijn geschonden.

Vierde onderdeel,

Wat betreft het ten laste zijn.

De bestreden beslissing betwist het ten laste zijn en negeert hierbij diverse door verzoeker voorgelegde documenten (zie eerste onderdeel).

Ondergeschikt wordt nog het volgende opgemerkt.

Verzoeker heeft met de door hem neergelegde documenten afdoende aangetoond dat hij onvermogen is in Marokko en dat hij financieel gedurende een lange période van 7.6.2021 tot 18.5.2022 maandelijks ondersteund werd met een bedrag van 300 euro. De afhankelijkheidspositie in Marokko is bewezen. Deze is direct voorafgaand aan de aanvraag.

De rechtspraak van het HvJ, de [hogervermelde] arresten Jia, Rahman en Reyes, hebben duidelijk aangegeven dat het ten laste zijn in het land van oorsprong of het herkomstland het geval moet zijn, en dat het moet gaan om materieel ten laste zijn.

In de mededelingen van de Europese Commissie inzake Richtlijn 2004/38 wordt, op basis van de rechtspraak HvJ met betrekking tot het 'ten laste zijn' gesteld:

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EUBurger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd⁴. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Het arrest HvJ Jia van 9 januari 2007 stelt dat het 'ten laste' een feitelijke situatie betreft gekarakteriseerd door de omstandigheid van materiële steun door de Unieburger; het gaat om een toestand van afhankelijkheid om de aanvrager toe te laten in zijn essentiële behoeften te voorzien.

De arresten Reyes en Rahman hebben de interpretatie van het arrest Jia bevestigd.

Het arrest Rahman van 5 September 2012 (HvJ C-83/11) heeft zich uitgesproken over het ten laste zijn van artikel 3, lid 2, eerste alinea sub a van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht op vrij verkeer.

Het arrest heeft gesteld dat het ten laste zijn zich moet situeren in het land van herkomst en dat het moet gaan om materieel ten laste zijn.

Het arrest stelt in eerste instantie dat de Richtlijn als doel heeft 'de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven'.

Wat het ten laste zijn betreft stelt het arrest dat 'om als familielid ten laste te zijn van de burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38, vereist is dat de betrokkene in dezelfde staat als de burger heeft verbleven en ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat

de burger zich in het gastland vestigde.' Het 'land van herkomst' verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Voor de burger van een derde land die verklaart ten laste te zijn van een burger van de Unie, is het land van herkomst de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om zich bij de burger van de Unie te voegen. Het moet gaan om een afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst.

Het gaat bijgevolg in casu over Marokko waar het ten laste zijn moet onderzocht worden.

Verzoeker heeft het ten laste zijn met diverse documenten aangetoond: certificat de non propriété in het Arabisch met Franse vertaling; certificat de non-emploi; attestation du revenu waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingplichtige inkomsten heeft; rekeninguittreksels ING storting referentiepersoon periode 7.6.2021-18.5.2022.

De documenten dateren van voor de aanvraag van de gezinshereniging. De toestand op dat ogenblik dient geattesteerd te worden. Bovendien attesteren deze documenten wel de toestand van verzoeker ten tijde van zijn verblijf in Marokko.

Verzoeker verwijst naar arrest CCE n° 270 774 van 31 maart 2022, E.M. t. Belgische Staat:

'Quant aux autres attestations administratives déposées, à l'instar de la partie requérante, le Conseil constate que même si ces attestations ont été établies au moment où le partie requérante se trouvait déjà sur le territoire leurs contenus attestent d'une situation où la partie requérante n'était pas encore sur le territoire. Dès lors, au vu de ce qui précède, le Conseil estime que la motivation de la décision de refus de séjour de plus de trois mois n'est pas adéquatement motivée.'

Vertaling:

'Wat betreft de administratieve documenten die door verzoeker in dit kader zijn neergelegd, stelt de Raad vast dat zelfs indien deze attesten uitgegeven werden op het moment dat de verzoeker zich reeds op het grondgebied bevond, de inhoud ervan getuigt van een situatie van toen verzoeker nog niet op het grondgebied was. Vandaar dat, gezien het voorgaande, de Raad van mening is dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende gemotiveerd is.'

Het arrest HvJ Reyes van 16.1.2014, C-423/12 stelt dat het langdurig overmaken van geld in principe voldoende kan zijn om het ten laste zijn aan te tonen.

Artikel 47/1,2° en artikel 47/3, §2 vreemdelingenwet zijn geschonden.

Verzoeker verwijst ook naar de conclusies van de Advocaat-generaal in de zaak Reyes, (eigen onderlijning)

60.

Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet (40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken.

61.

Uit een en ander volgt aldus dat als ten laste in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 wordt beschouwd ieder familielid dat om welke reden ook in zijn land van herkomst niet in staat is zelf in zijn basisbehoeften te voorzien en zich in werkelijkheid in een dusdanige situatie van afhankelijkheid bevindt dat de door de burger van de Unie verleende materiële ondersteuning noodzakelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze situatie moet werkelijk bestaan en kan met alle middelen worden bewezen. De aanvrager kan aldus aan de autoriteiten van de gastlidstaat zowel subjectieve elementen verstrekken die verband houden met zijn eigen financiële en sociale situatie, als elk ander relevant element aan de hand waarvan op een voor die autoriteiten bruikbare wijze de objectieve context van het verzoek wordt verduidelijkt. In elk geval moeten de autoriteiten van de gastlidstaat ervoor zorgen dat de nuttige werking van de door richtlijn 2004/38 indirect aan de leden van het kerngezin verleende rechten

wordt verzekerd en dat de toegang tot het grondgebied van de Unie niet met name door aan de aanvragers een te zware bewijslast op te leggen uiterst moeilijk wordt gemaakt

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting, in samenlezing met artikel 47/1,2° en artikel 47/3§2 van de vreemdelingenwet. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift blijkt dat hij op 25 juli 2022 via het E-loket van de stad Antwerpen online een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van zijn Nederlandse oom. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 16 november 2022 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een screenshot van zijn online aanvraag waaruit blijkt dat hij onder andere volgende documenten toevoegde:

- “400614attestgeeninkomen.pdf”
- “400614attestgeeneigendomFR.pdf”
- “400614attestnonpropriétéArabisch.pdf”
- “400614attestnonemploi.pdf”.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker enkel een Arabische versie neerlegde van het attest “*geen eigendom*” en geen vertaling in een van de landstalen. Uit de screenshots die verzoeker neerlegde blijkt ogenschijnlijk dat verzoeker evenwel een Franse vertaling van het attest “*geen eigendom*” toevoegde aan zijn verblijfsaanvraag. In een schriftelijke samenvatting van een telefoongesprek van 26 juni 2023, dat door verweerder wordt toegevoegd aan de nota met opmerkingen, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken dat een dergelijke vertaling niet werd voorgelegd. Hoewel de Franstalige versie van het attest “*geen eigendom*” niet vervat is in het niet-geïnterpreteerd administratief dossier, verduidelijkt verweerder niet waarom er getwijfeld dient te worden aan de neergelegde schermafdrucken van verzoekers aanvraag. Evenmin wordt verduidelijkt waarom er geen rekening werd gehouden met dit stuk bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoeker geen vertaling neerlegde van het attest “*geen eigendom*”, wijst verzoeker er tevens op dat er geen rekening werd gehouden met het attest “*non emploi*” dat hij toevoegde aan zijn aanvraag. Verweerder gaat niet in op deze grief, noch in de nota met opmerkingen noch in de schriftelijke samenvatting van het telefoongesprek van 26 juni 2023. Waarom dit stuk niet in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing wordt aldus niet toegelicht. Verzoeker wijst er daarnaast op de email van zijn advocaat van 29 augustus 2022 gericht aan het loket migratie van de stad Antwerpen, waarbij er rekeninguittreksels werden voorgelegd als bewijs van de geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker. In de bestreden beslissing wordt er gemotiveerd dat er enkel geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekers broer werden neergelegd. In de voormelde samenvatting van 26 juni 2023 erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat “*de geldstortingen die doorgestuurd werden door de stad Antwerpen werden omgewisseld met die van de broer van [verzoeker]*”. Zonder toedoen van verzoeker werden aldus de verkeerde stukken beoordeeld. De geldstortingen zoals neergelegd door verzoeker werden ten onrechte niet in rekening gebracht.

In tegenstelling tot wat verweerder betoogt in de nota met opmerkingen, toont verzoeker wel degelijk aan welke concrete stukken verweerder buiten beschouwing liet. De Raad stelt vast dat verweerder niet is

overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van alle voorgelegde stukken en bij uitbreiding van de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Unieburger. Het feit dat verweerder beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van een aanvraag gezinshereniging, ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing te steunen op alle gegevens van het dossier en de daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT